

ning, der ganske afgørende fastslaar, at selv om vi kommer ned til Prisniveauet af 1914, selv da er der ingen Grund til at ændre Beløbet af 800 Kr. i Understøttelse. Jeg kan ikke komme til andet Resultat end, at Regeringen trods alt, hvad man har sagt og lovet i Fortiden, og som danner de Forudsætninger, under hvilke Folk er begyndt at betale deres Penge, mener, at de fattige nu har for meget, at Tjenestemændenes Løn er for høj, at de aldersrenteunderstøttede har mere, end de behøver. En saadan Betragtning, som altsaa maa være Regeringens, kan vi ikke godkende. Derfor vil vi bekæmpe en Lovgivning af den brutale Art, som her er Tale om. Vi kan ikke godkende en saadan Udvikling, navnlig ikke, saa længe man skaaner andre i Samfundet, der har bedre Evne. Der findes Folk i vort Samfund, som har Evne til at betale, som har Evne til at bidrage til den Genrejsning af Samfundet, som er nødvendig. Lad dem betale først, lad dem gaa i Spidsen og vise, hvad de evner at udrette. Saa kan man altid tale om, hvorvidt der er Nødvendighed for ogsaa at brandskatte Arbejderne. Ikke blot forekommer det mig, at man skaaner Skatteydere, men man skaaner ogsaa Statsudgifter paa en ganske utilbørlig Maade. Samtidig med at man kræver 11 Mill. Kr. af de aldersrenteunderstøttede, saa og saa mange Millioner af Invaliderne, af de ulykkelige, syge og saa videre, og 28 Mill. Kr. Lønudsættelse af Tjenestemændene, samtidig dermed opretholder man Militæruddgifter paa 50—60 Mill. Kr. om Aaret og foreslaar dem nedsat — nej, ikke nedsat, men foreslaar, at Anvendelsen af 2 Mill. Kr. af de bevilgede Penge udskydes et Aar eller noget længere (Statsministeren [Madsen-Mygdal]: Det er fuldstændig urigtigt!). Er det urigtigt? Er det mere end 2 Millioner, det foreslaas at udsætte Anvendelsen af? (Statsministeren [Madsen-Mygdal]: Hvis det ærede Medlem har hørt efter, ved det ærede Medlem det). Nej, jeg har læst Lovforslaget, deraf fremgaar det, at det foreslaas, at 2 Millioner af de til Kasernebygning bevilgede Penge ikke anvendes i Aar. Militæruddgifterne skal skaanes, ligesom Velhaverne skal skaanes. Det er Realiteten i denne Regerings Program. Denne store Nedsækering, som man saa smukt kalder den, af de fattige og af Tjenestemændene, er jo i Virkeligheden en forlods Skatteudskrivning hos de fattige til Fordel for nogle andre, og denne Nedsækering vil bevirke et betydeligt Fald af de kommunale Skatteindtægter og vil altsaa medføre en højere Skatteprocent i Kommunerne, alt-

saa en forøget Byrde, som atter kommer til fortrinsvis at hvile paa de samme, som man forlods har berøvet en Del af deres Indkomster. Det er derfor i høj Grad betimeligt, at der af min Gruppe er stillet et Forslag om Hjelpeforanstaltninger for Kommunerne, og jeg beklager, at den højtærede Regering endnu ikke har faaet Tid til at beskæftige sig med dette vigtige Spørgsmaal om, paa hvilken Maade Kommunerne skal klare sig, naar den Formindskelse i Skatteindtægten frembyder sig, som er forudset, og som vil blive endnu voldsommere, hvis det lykkes at gennemføre den Samling Lovforslag, der foreligger her.

Den højtærede Statsminister beskæftigede sig gentagende med Kronestigningen og kom der til, at jeg havde talt om, at Samfundets Arm var vredet af Led, og at Lægehjælp havde været fornøden. Naturligvis erkender jeg, at den højtærede Statsminister er en erfaren Mand, som ved, hvordan en Læge i Samfundssygdomme optræder. Vi kan fra Krigsaarene huske hans interessante Forslag om den storstilede Udbetaling af Pengebeløb til Borgerne under Navnet Dyrtidsforanstaltninger, vi kan nok huske denne overmaade vilde have med at gøre, og vi har i endnu friskere Erindring den højtærede Statsministers Kornlov, den, der skulde hvile i sig selv, men nær havde bragt det danske Samfund i Knæ med de Udgifter, den affødte. Den højtærede Statsminister er altsaa en forfaren Mand i Samfundslægekunsten, og jeg kan derfor godt forstaa, at han sætter ind her, hvor jeg har brugt dette Billede med Lægen. Jeg tænkte nu ikke paa at udstaffere mig selv som Læge, jeg tiltager mig virkelig ikke Æren for Kronestigningen, den har Regering og Rigsdag i Forening Ansvaret og Æren for, hvis der er nogen Ære. Det var Rigsdagen, der var Lægen, Rigsdagen med det Flertal, som fandtes under den forrige Regering, paatog sig den vanskelige Opgave at læge det eller sætte det i Led, som den nuværende højtærede Statsminister som Landbrugminister havde vredet ud af Led. Det var det, jeg navnlig i Gaar opholdt mig ved, den besynderlige Fortien af Kendsgerninger, som den højtærede Statsminister havde gjort sig skyldig i, da han søgte at vælte Ansvaret for Kronestigningen over paa den forrige Regering uden med et Ord at omtale, hvorfor denne Kronestigning overhovedet var nødvendig, at denne Kronestigning var den nødvendige Lægedom overfor en Patient, som man ved ukyndig Pleje fra Ministeriet Neergaards